

הטור השביעי

באור המגבית

„משלחת המגבית היהודית המאוחדת
באמריקה מבקרת בישראל“ —

מדינת ישראל, רבותי, מקבלת
בגבוליה משלחת אישים יהודית...
„מדינת ישראל“ — שם צעיר.
במצט ילד.

אך הקליל פה מבר,
הלא כן, און וידיד?

נקמט את פצחנו הרך קמט-קמט
ופתאם נזכר ונאמר פתוהים:
ישראל הוא גם שמה של אמה מסוימת...
אם איננו מודעים.

כן, מאד משנה, אל נשאל נא מה פשר
לדמיזון השמיות, נפלאים דרכי אלי.
יתכן שפתאם יתגלה עוד גם קשר
בין העם הישראלי
ומדינת ישראל...

יתכן... יש אפילו דעה האומרת
שקיום מדינת יהודית, ידידי,
זה ענין שמאיו בחינה משערת
הוא נובע, בעצם, לעם היהודי...

ואותה הדעה גם רוזה קטנים
שכיום, בעוד רעם הקרב לא שקע,
אין מגבית ישראל צריכה להגיע
בתוך ברוקלין
אל דרך גפוח של צדקה...

וראוייה המדינה שם לצבר את הפסח
בפחות יגיעה וקירות-של-מלון.
בפחות תחננונים הנגרות, ברכות-נשף,
בקצור — איך לפרו —
בפחות בזיון.

כי שומע אתה ספורו של שלום,
המורסר איך הקטיל הוא לפתח פיסים
בבריות,
באיום,
בשופר של קשים,

בקרמה, בקדעה ובשאר טכטיקים...
ושמח אתה שפצלים האסף
וקפחות מתרימינו תשיש ותתמה,
אך עם רגש הגיל סתעורר בה פסח
את פניה לרבע לכבש מפלמה.

רק לרבע, הנפש איננה עורת.
היא מיד מבינה עשבי המצב,
סוף-קל-סוף אם לא חס האויב
על עופרת,
אין חוכה שהקם לא יחוס על זקב.

כי אקנם התגיל לא עמד על הפסח
את פי רץ להוציא נשמתו מול הפסח,
אך פיצו יתכן קלי פנאט וייד-לח
קתם לרוץ להוציא את הפנט מן הפנקו
... בעולם פה אוקרים: היהודי

עשה פיל,
זהו עם שגבש מדינה לו ברם,
אכל אנו יודעים את הטור: זו צוין
מדינה החיכה לכבש את העם.